

VÁCZ.

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . . 4 ft — kr.
Fél évre . . . 2 — —
Negyedévre . . . 1 — —
Kisgyon szám ára . . . 10 —

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . . 4 ft — kr.
Félévre . . . 2 — —
Negyedévre . . . 1 — —
Egyezsmám . . . 10 —

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hírletmények díj 3 hasábos peti sorért 5 kr. — Többszöri vagy teljes díjmelles hírletéseknél átlagosan adatik.

Nyílt térbenvaló közlemények után három hasábos sorért 15 krajczár számítottatik.

Az előfizetési pénzék és a lap szellemi részét illető közlemények „Vácza” szerkesztőségéhez író út 84. szám alá Vácra küldendők.

Előfizetheti helyben Piszter Miksa könyvkereskedésében is.

Kéziratok vissza nem adtnak.

Vác, 1872. Aug. 7-én.

Lapunknak egy közel múlt számában a közös iskoláról szólva azt mondtuk, hogy éber figyelemmel fogjuk kísérni az iskolaszék működését. Valami idealista azt gondolhatta, hogy a „Vácza” nagy fába vágta a fejszét, mert ha majd csak jelezni akarja is az iskolaszéknek kifejtendő munkáért munkásságát, annyira elfoglalja e lap hasábjait, hogy más közlések számára helye sem marad. A t iskolaszék azonban elég kegyes volt eddig bennünk minden fáradozástól és zavartól megkímélni, mert működése nem lévén, legfeljebb is bókiskolást regisztrálhatjuk, melyet ő maga gyűlölsnek nevez. Már hónapok óta gyűlölsnek és ezen gyűlölsnek majdnem mindenikében azon fontos határozatot hozták, hogy — majd a jövő gyűlölsnek.

Nevelésnek tartanók a dolgot, ha e vétkes mulasztás nem történnék nemzeti létünk alapföltételének, iskolágyűnöknök rováására. Hogy hazánk felvirágzásának alapját csakis oly népiskolában kell keresnünk, mely a felekezetiesség ódon álláspontját túlszárnyalva, csak azt tartja szem előtt, hogy minden felekezetiesség nélkül a hazának jó és hasznos polgárokat neveljen, már ma nem képezi vita tárgyát; de ily irányú csak a közös iskola lehet! A helybeli zsidó haladóközség ezt belátván és a kor szellemével haladani akarván, iskoláját átadta minnyájunknak, hogy bele egy fenyeztet irányú tanodát alakítsunk. A törvény szerint meg is alakult az iskolaszék, elnökévé egy művelt férfit tette, nagy reményekre jogosított bennünket az iskolaszék minden egyes tagja, és mi történt ekkor? Semmi! Hosszas tanácskozások után megállapították az iskola költségvetését ilyformán: 3 tanító alkalmazandó évi 500 frt. fizetéssel, ez 1500 frtot tesz ki, az iskolaszólgáknak 100 frt, fűtésre 100 frt, a helyiség javítására 100 frt, egyéb költségekre 50 frt., összesen 1850 frt. — Ennek fedezésére minden gyermek évenként 5 forintot fizet, mi a kétszáz beirt tanuló közül 50 fizetni nem képes leszámításával évenként 750 forintot tesz, van ezen kívül egy közös telek, melynek évi jövedelme 100 forint, a zsidó község a neki a városból évenként járandó 200 forintot (arány) átengedte, összesen 1050 forint, hiányzik még 800 forint.

Ez összeget részint a városból, részint a kormánytól kell megnyerni. E czélból végre valahára megtartotta f. h. 7-én a városi képviselőtestület, mely elé az ügy terjesztetett. Ez pedig elég bácsesen egy közönséget nevezett ki, mely megvizsgálja, mennyit pótolhat a város a hiányzó 800 forinthoz; ez kétheti vizsgálódás után talán jelentést fog tenni a majdnem e czélra összeharadó közgyűlésnek is így megy ez tovább ad graecas calendas.

Szóval, az ügy egész menetéből kiteszik, hogy létezik valamely láthatatlan sötét szellem, mely a közös iskolából kifolyandó fény sugaraktól irtozik, és azért igyekszik az iskolát csirjájában elfojtani. Másként meg nem foghatjuk, hogy általános lelkesedés, minden oldalról áldozatkészség és a közvélemény hangos követelése daczára is oly tehetetlenek vagyunk, hogy szégyenleni kell magunkat a művelt világ ítélete előtt. Ha az ügy megpendítve nincs, ha már két év előtt is nem lett volna a közvélemény az eszme részére megnyerve, ha már annyira nem mentünk volna, hogy egy erőlyes ember mindent keresztülvihet, azt mondhatnók, népnök még nem elégé érett, nem tud még a valódi műveltségért lelkesülni, és mi, fájdalommal bár, de hallgattunk volna. Azonban mindenki várva várja az iskola életbeléptetését és hogy népnök tudja ennek értékét fogni, bizonyítja a beirtott gyermekek nagy száma; daczára annak, hogy elnök őr nagy baklövés követett el, midőn

a legalkalmatlanabb időre rendelte a beiratásokat, és daczára a cuncatorai haditervnek, melylyel az iskola barátait kifárasztani igyekszik.

Ily körülmények között kénytelenek vagyunk azt hinni, hogy az ügy élén állók vagy nem tudnak vagy nem akarnak a szent ügynek szolgálni; mi az uraknak azon jóakarató tanácsot adjuk, hogy ha a közös iskolát jelenlegi pangásából kiemelni akar tudják akár nem tudják, adják át hatalmukat más avatottabb és jobb akarató kezeknek.

De nem csak az iskolaszék elnökét és a városi képviselőtestület terbeli a vétkes hanyagság gyámja, hanem tanfelügyelőségünk közt is bátorokodunk egy kérdést intézni: Valljon Vác egészen kiesett-e az ó lajstromából, vagy pártkeintetéből iteli meg Tanfelügyelő őr az iskola ügyét, vagy oly roppant elszigeteltségben élünk-e itt, hogy hoznánk a törvény ereje sem hathat el? Vagy pedig tanfelügyelő iskolaszéki elnök és városi képviselő mind egy húrón pendülnék? (Mert az egy iskolaszéki egyes tagok buzgalmaról meg vagyunk győződve.) Felvilágosított kértünk, mert mi nem fogunk megszünni ezt követelni, sőt ha kell, az összes hazai spót pártkulonbség nélkül hívjuk fel a láthatatlan sötét szellem és az ultramontanizmus ellen a szabadság és felvilágosodottság melett.

Vederemo!

Tisztelt polgártársak!

Ezen lap 28. 29. és 30-ik számaiban, Tanács Márton úrnak hozzámm intézett nyílt leveleire, — miután munkáját az idézett számok 29. közlönyben, nem kritikáim, hanem a vita tárgyához téríteni elprobalám, — feleletem nincs. Most önközölés szölok, néhány vonatkozással.

Tanács Márton úr, a köztünk fölmerült eszmesere tárgyat, iránytól merőben eljette. Nem mutatót

meg nekünk egyebet, mint azt, hogy miként lehet logikai összefüggés nélkül, vetély társainknál pleonaszmosokkal — szószaporitással — bőlcsebbnek, okosabbnak s tapaszaltatbknak látszani. Gyönyörű anyanyelvünk idegen sallangokkal tele aggatta, s elhittetni igyekezett velünk, miként igaza csak neki lehet.

Négy estendige voltam tanítványa egykor Magyarország egyik első rendű criticusának, Gyulai Pálnak; s ime ez csak annyit fogott rajtam, hogy most kell megbárátokozni a humor fogalmával; most kell a rendszeres irmodor és egyöntetűségről lezárkék halgatnom.

Őnök vannak hivata uraim, ítéletet mondani versengésünk felett. Nem kérek önököt elnézést, csak meghallgatást és igazságot.

Az ismeretes levelek III-ika megjejt előttök a talányt, — a küdelem és kardoskodás tulajdon képeni indokát. Az elsőben felháborodik, hogy a mint mondja veresessen, — a másodikban hizeleg, hogy jóvátegye előbbi hibáját, — a harmadikban, közbenszólásomért komoly lezárkék ad, s végre valahára befejezi phraizsait, azon óriási következtetéssel, hogy bátorságom, akaratom, gondolatom stb. szb semmit sem ért, az e részben közbiztosított magasztaló szavak csak rédm veszteget; mert ő sokkal magasabb fenségében, mint szerény magam, a ki kevesebbet kívántam, mint ő!!!

Az egész levelezésből, itt ott, némi negy és fitogtatásos kivül, kiordít a pályálás szerénytelen makacssága, s ilyen modorban magához törekszik vonni azt a meggyőződést, — hogy

pártoskodó emberrel van dolga. Ezt önök nem fogják mondhatni, mert fölszámtertek, hogy ilyen kérdéssél elfogultságok nem mutathatók.

Azért nem jó tehát az én eszméirányom, mert kifeletem közbe fejni, hogy a községi rendezésnek megkívántató műveltségi és szakismereti állapotom kivül a kezdeményezés bátorságát nem kívánom?

Igy és itt tette magát Tanács Márton úr leginkább nevétségessé. Kardosodik és küzd a lételért, — szemrehányást tesz, védelemmel rendíthetetlenül hivatalkörtét, s hogy ugy mondjam, az ő eszme családjának tűzhelyét s ezen családnak tagjait, s midőn ezt oly kihívó bátorsággal tesz, egy szobán halálos döfést ad mindyájának.

Ugy van. — Degré Alajos képviselőnk világosabban kifejezte ohajtását mint én, sokkal tisztább és őszintébbek a szavak, minthogy elhittetem volna, hogy Tanács Márton úr ezen nemes férfú zászlajához csatlakozik. Éppen ez az, amiből én, a jelenleg együtt működő tisztí kart megkíméltem. Megkíméltem pedig azért, hogy el ne vesztsem.

Kedves polgártársaim! Most már jöjjetek velem, s nézzük meg a jelenleg városunkon uralkodó férfiakat, hol — van köztök az, a ki a kezdeményezés megingathatatlan tulajdonáról ismeretes.

De ne, — ne menjünk, én nem szolók többet, most rajta a sor, hogy önök beszéljenek.

Török Kálmán.

Leve lezés.

'Tekintetes szerkesztő úr!

A „Vác” heti közlöny j. évi 30-ik számban a rendőrség ellen azon vád emeltetik, hogy maguk a hadnagyi hivatalhoz, s így a rendőrséghez tartozók emberek alváloságot követnek el az által: hogy a Rozenbergféle kávéházban a rendőrség, az élére állított egynéllel együtt leitatódva, a békés polgárok új nyugalmát felzavarja, — ez nekem véghetetlenül zokon esett, mert, mint említették, a hadnagyi hivatalhoz több emberek tartozván, nem tudni, ki követhette volna el ama botrányos kihágást, — sőt sokan a polgárok közül, kik beces lapját olvassák, azon gondolatra is jöhetnének, hogy hiszen a rendőrség nem a hadnagj áll, tehát valószinüleg ő követhette el ezen botrányos dolgot, — holott ellenkezőleg többször történt, hogy éppen az említett kávéházból a csavargók eldávoltással a kávéházat beis csukattam, ezt maga Rozenberg ur csuk néven is vette, — de igen gyakran egyszélem feladózással, csakhogy némileg is eleget tehettek a mai körülményekhez igen sok kívánalomnak, — a több hivatalnoknak való, egy nap százféle farszató munka után éjelezés is kell pótolni hivatali, és szolgaszemélyzet hiányában egyedül magamnak a felügyeletet, — sőt hogy éppen ejjel-nappal mindenütt, s egy időben jelen nem lehetek, azt belátáiban akárhí. Ohajtajam tehát tudni, vajlon ezen dával én terheltem-e, vagy más crányban volt intézve?*)

*) A vád ön segédje és ennek kíséretében járó hajók ellen van intézve, ön józan becsületességét mindenki tudja és ismeri, e szeriat tehát ont vádolni nincs okunk. Szek.

TÁRCSA.

Csalódások.

— Elbeszélés. —
(Vágo).

— De hát miért nem szót, miért nem világototál föl, midőn önnel és bátyáival találkoztam, kérde Desz.

— Mindjárt megmondom, szót a nő, azután folytatta: szüleink T***-ben laknak, bátyám tegnapi hét haza a collegiumból, és így Camilla, ki most a városban van anyánk testvérdé, még nem is tudja, hogy honn van. Épen a szótól voltunk megtekinteni, midőn haza fért sádvá, és kedves bátyámmal, ki íránt a legnagyobb testvéri szeretettel viseltem, és kit oly régen látam, édesen csövegünk és a legközb testvéri csököket váltottuk, önnel találkoztunk. És mivel ön oly bizalmasan kedves Camillájának nevezet és viszonyunknak néhány pontját szemrehányólag mondta el nekem, csakhamar megértém, hogy nővérem szereti, és mivel oly nagyon hasonlítunk egymáshoz, engem Camillának vél. Akkor bátyám feléhez hajolva, közöltem vele, mire bátyámmal azon tréfát rogtatózták, hogy el nem drúva magunkat, bátyám párbajba készíti ont, ő a pisztolyt fogja választani vívó eszközül, magára vállalja a párbajhoz szükséges felkelt, és így a pisztolyokat is, melyeket vakon fog megtölteni, ugy, hogy semmi sérülés ne

okozzanak, azután én leszek tanja, de mikor önök a helyszínre érnek, én bujjak el valamely közel bokor mögé, és csak akkor jöjök elő, midőn a két pisztoly eldörögült, ő majd ugy teteli magát, mintha halálos sebet kapott volna és a földre hanyatt bukik. Az alatt én, mint egy végtetes szellem megjelenek és tovább viszem szerepemet, míg végre megváltom a válót.

Ezen elbeszélés után a két ifjú magánkivül volt örömben.

— De hát miért nem fejezte be szerepét, Gizella kisasszony? kérde Gyula elragadtatva az örömtől.

— Ez csupán ott illeti. H... y ur, szót a nő, kinek hatvány arca hirtelen kigyult, és a mit most elmondandok, szolgájon szerelmi válmódságnak feleletül: ószin téa szólvá, mult farsang óta a legközb viszalmat éreztem ön iránt keblemben, mely félt ugyan, mivel azóta sen nem láthatam, sem nem hallhatam ön felől semmit. Már csak azon reméltam látlólan keblemben, hogy talán még egykor láthatom, most pedig, midőn barátjával ide ért, a bokor mögül megpillantám, és csakhamar fölsimerent, azután meglepetésben fölsikoltottam és megfelledekezve szerepemről, mintegy önkénytelenül törtém magamat keresztül a bokron, hová éjrejtöztem, és megjelentem önk előtt.

- Tehát viszon szeretettem ön által?
- A sirig ...
- Oh! imádotk Gizellám, kedves tudnám, ki pula virányú varázsló szerel-

me által eddigi tövisek pályámat, mely most ön által a boldogság édenébe vezet.

Igy szót Gyula kelkesedve és farolj esőkjával halmozva Gizella kezét, kinek könyves szemében az öröm és szerelm varázsa égett.

Mig Gizella és Gyula így beszéltek, ezalatt Deszó villánygörsen szököt lovára, mely egy közel fázos volt kötve, meggyőződni akarván a felől, a mit láttott, hallott és tapasztalt.

Nem akart többé hallani semmiről, hidda kiabáltat utánna, hogy várja öket, hadd menjenek egyszerre a városba, ő nem hallott többé... fátot, mint az eszevesztett.

Midőn azon hízhöz ért, melyben a fiatal lenyika néjke lakott, gyorsan ugrott le lováról, melyet a kis ajton bevezetve, az utváron szabalon hagyott.

Azután gyorsan a szobájában termett, hol Camilla azon találkozáson, azon feleletet nyerte, hogy kün van a kertben.

Ezzel ismét a kertbe utazt és hirtelen körültekintve, de Camilláját nem látta sehol.

Összevissza szaládozta a kertet, míg végre azon lugoshoz kezdődött, melyben oly sok holdog órák töltött volt.

Ezen lugos gyönyörűen volt elkinézve összeszót előágásokból, melynek mindkét oldaláról a repény és folyóka, melyek virágzó különféle szineket játszadotak a nyári hűs alkonyatban, húzódott föl, és fölül mintegy összeülekezve, elföldök a lugos

Mi a suppisérőket illeti, e tekintetben, miután előbb sem az állítólag megkőrosított, sem más, ki arról tudomásom birt a hadnagyi hivatalnál jelentést nem tett, — most van folytatásban Rétságon és Vácson a legszigorubb vizsgálat.

Kovács Ferencz,
virosl hadnagy.

Perger János, volt pseudó feyörhez!

Miután szeretett magácska kegyeskedett a Vác-lap 30-ik számában egy feljában jellemző, de a tények valóságával egészen ellenkező cikkeskevel megistelteli; hallgassa meg, hogy mint szemtanú és érdekelte felek, miként nyilatkozhatunk ezekről és önről egyáltalában.

Mindenek előtt tudatom nyájas olvasóinkkal, hogy iskolázatlan, s a mint tisztehet meggyőződni, faragatlan fraterrel van dolgunk.

Stilusára tehát mit sem adok levén az zűgprókátor tollával és esze járásával fogalmaztatva; hanem igen is megrovom azon vakmerő képzetelenségét, melylyel egy tiszteletben álló egyént pelengérez, és avatatlannál a feygyintézi ügyekre avatkozik. Hei, barátocskám! maga bizonyára tanítványom lehetett volna még tovább is, ha megérdemelné, de nyilván haszontalanságáért továbbítottát és most boszújában fityül valamelyik szomszéd példékja után. Vigyázzon, mert mi is irthon volnánk ám, és ön az „öce börtönjegyével,“ — a miből ott előre is megsejdedünk, nagyon felüthetne.

Ennyit magácskáról, a ki sületlen és badar tollával hazudozik, sőt el-

feledi a „Feuer-Kommandó“ után a halottak és sebesültek számát constaltálni.

És most elmondom az esetet röviden, a mint valóságilag megtörtént.

Minden feygyintezetben van az emberiségnek egy végkép demoralizált, haszontalan és javithatatlan családja, kiket közönségesen visszaesőknek nevezünk.

Ezek, mert közös rendszerünk mellett, még most, kivált a dologterekben, nem iszoláhatók, igen gyakran csupa szórakozásból insultálnak, s a házi rend ellen zavarognak.

Igy történt július 29-én is, hogy ezen leginkább nagyvárosi schwindlerok, zsebmetcszők stbik — a kikkel levelező bizonyosan intim lábon állhatott — a kenyér miatt egy kis szakoskos comiótú idéztek elő.

A dolgot valóságilag, mint e téren valamennyire ismerős — ha ez, volt feygyör uram megengedi — annyira haszontalannak tartom, hogy ebből kapitálist egy intézet igazgatójával szembe se faragathatva senki.

Az így oktanlan lázangokkal szemben, természetesen taládom a megfélemlítést, hogy tudniillik ók, a törvény, házi rend és feygyverhatalom előtt állanak; tehát, a mint gyönyörűség barátocskám szabadalmazza, a „Fremdek“ boldogító helyzetét nem foglalhatják el.

Itt engedelmesküdni, és igazságszólan megelint, kivált ha azon megelőzőleg, mint ezen esetben is, segítve lón, rendbe kell maradni.

No de természetes, hogy régi barátocskám azt sem tudja, hogy mi féle fán terem a feygyintézi rend, hol

5—600 többnyire meghasonlott kedély felett szükséges imponálni.

Denique, miután ez alkalommal az idézetm feygyezsereg, a kenyér miatt alaplan panasz indokával ujjali rendtelenedtek, — az igazgató őr igen helyesen a soredbeli katonaságot vitte executióra.

Ezen executiónál én is az igazgató oldala mellett jelen voltam, s az egész esemény, mit végrehajtottunk, nem állott egyébből, mint hogy az egyszeri megintésre nem hajló rendtelenedket, munkatermekből, a sorba állított katonaság előtt, hálószozábaiba defilírozattuk, s ott aztán szobánkint fölkeresve, helytelen és félrevezetett oktalanságuk miatt fölvalóságosítván, komolyan megdorgáltuk.

Ecce, kedves barátocskám, börtönügy és humanitás; és miután engem személyesen ismer, tudhatná, hogy én így fétkelenedkedő szembe, kemény nyebfityéket használók és használtam volna a jelen esetben is.

Ennyi volt az esemény, mely ily igazsággal elmondva, a cikkező illu-

Török Kálmán.

Vegyekes.

Dalkörünk malheurja a híres tázmester Stuverre elmentekzetnek, nincs es, rendez eselyt dalárú és biztosabban meg-

*) Decsanott kell kérnünk, hogy Perger János leveleinél amely fontossgot talajolnánk, miszerint egész terjedelműen közzététel, mindket a sa' var' g' a t' é' ny e vezetett annyira felte, hogy mint most már magánban is tudjuk valótlan levelet közzétünk; — s azáltal az egyes közönség nyilvánosán tévedt, a levelel őr pedig át adjuk a közönségnek, mint egy galis, hazugságra kész vágalmas, és kértük legyen szives, szerkesztésünket javára leveleit megkímélni.

Szerk.

tebetjét, nem engedvén a nap hő sugarait behatolni.

A lugos körül itt-ott virágigalya terültek el a legszebb, legvirágotatott virágokkal diszítve.

Belül a lugosban egy hamuszűz asszalt állott, melynek felső lapja zoldre volt festve.

Az asztal körül ugyanily színű löcézak voltak elhelyezve.

A mint Desz örlöpett a lugosba, Camillát az asztalnál találta fel, kezében könyvet tartott, míg a jobb karjára hajva szép fejét, aludni látszott.

Deszó mintegy elbávóló állott meg a lugos bejárásánál, s darabig némán nézte ezen kedves anyját, kinek álomban is oly bájos mosoly jártott arczán; valóban, Camilla oly szép volt e feygyetében, hogy bár mely maifestésnek mintaképeül szolgálhatott volna.

Midőn így egy darabig szótlanul szem léte a boldog szendörgő, lassan hozzáment, leült melléje és gyöngédn átfonta karcsu derekát forró karjával, melyek remegtek az annyira fölizzott őrömréztől.

Azután kéjzértelt fűgesszt szemét a csónészen alvó bájos arczára. — midőn így nézte, nem tarthatta többé vissza magát, hével csókolta meg kedvese biboraját, míg a leányka hirtelen fölerezett álamból és hűgő karjával, totta át testét.

Meglepette nyílt fal szög közmeit, de midőn fölismerte kedvesét, szeliden fűg-

gesztő rá azokat, mialatt az álomtól bágyadt karját Deszó nyaka köré foná, és örömréztelt mondá:

Ah! te vagy kedves, Deszóm, isten hozott!

— Camilla! Camillát kedves Camillát! kiáltá Deszó, a leánykát még szorosabban magához ölelte, tehát csakugyan igaz, . . . oh! hogy is mertem ily anygali jószág, ily bájdus és nemeskebbi nő hűségében kételkedni!

— De mit beszélés, Deszöl! én nem értelek, talán valami különös esd adata od magát és ennek küszönetben, hogy ismét viszon láthatlak.

— Igen, igen, kedvesem, csodálatraműtő az, a mi velem és azon barámatlan történt, kik többször említtetem neked, és mondám, hogy ő is szinte hön szeret téged.

Igy szolt Deszó, azután elbeszélte a föllebbi történeteket, mire mindketten, de különösen a leány hős kaczajra fakadtak. Gyenge vagyok ahhoz, hogy képes volnék hön esetelni azon örömréztelt, mely e pillanathban a boldog pár egész valóját előzónlította.

Azután Deszó karom fogva aráját, távoztak a lugosból és kertből.

A mint a szobába értek, már ott találták Gizellit bátyjával és Gyulával, kik már akkor, tudatva a háziakkal a történeteket, józitten nevettek.

Midőn behléptek a szobába, Camilla szerelmét csakhamar testvéri szeretettel

váltotta fel és hirtelen bátyját ölelé és eskölkö meg, azután Gizella nővérét, mint éfének társalgás követett.

Egy óra múlva utnak indultak a szálló házhöz, hová kérelmükre a két ifjú is követte a három testvért.

Midőn megérkeztek és a két ifjú belett mutatva, a szülők a legnagyobb szivességgel és örömmel fogadták őket. A mint megértették a két ifjú látogatásának okát, nem gyöztek eléget kaczagni, és egyrészt kétékeltek is, vajjon nem-e tréfás nyílt voltak is.

De midőn a két ifjú és kedvesei nézet öszineséssel vallák meg a szülők előtt egymás iránti szerelmüket, nem kételkedhetek többé.

Sőt azonnal meg is kérte ki-ki maga kedvesének kezét, mely kérelmüket a szülők, böles helyesnek szerint, látva maguk előtt a két boldog párt, kik oly hön szeretik egymást, és megismervő a két ifjú érdemét, korántsem utastották vissza, sőt még örömlükre szolgáltak.

A ház azonnal ünnepélyes színt kezdett ölteni.

Még az nap eljegyeztek az ifjak aráját, mely frigyükre a boldog szülők jókönyvű áldása szallott.

Ily dús jutalmat nyert a két ifjú azon rövid ideig tartó, keserű, csalásúért, melyet szenvedtek.

Plachy Lajos.

erednek az ég estornái, mintha a Szende-
helyi sváboknak a kezdek előtt esort kő-
nyergendő; miit vasnapra dalár-estély kedve-
zöten idő miatt csatorniko maradt, de ez
sem használt semmit, mert a közbe eső
napon volt kedvező idő, daláraink nem kis
bőségűságra oly elhatározás és eső időre
vált, minde nem mindég számíthatni. — Az
estély mindamellet megtartatott és kedvye-
sen folyt le, úgyanyira, hogy azok, kik a
lövöldét, mint az estély helyiségét mind-
amellet meglátogatták, kedvesen fogták
esétlyre visszazömlözközni, a festetlen új
kedvel volt táncz éjféltűnt 2 1/2 órák
évtézt. — Daláraink éneke mindenkor
meglepett, az előadott darabok, különösen
az „Ima” főlégszen sikerült, de a többi dalok
is úgy az össze végű ének, hanghordozás,
valamint a riano és forte közötti árnyalat-
ok praecis keresztülteltele a legkényesebb
zenészt is kielégelté volt; Tariczky Fe-
rencs előbbi karagyal alatt léysmit nem hal-
lottunk, mert e fiatal zenész a legkérdese-
sebb daloktól másként tánt, a festetlen új
saját szerzeményével, mely jelenlegi kitató
karagynok Ulrich Károly ír felretéve a
személyes hűségöt, valódi bebecselt bír-
előrsénd zeneszerők művészt vévén fel a
reperetörök, az által nemcsak a műhöz
gök kedvt fokozza, sőt a közönséget is
valdó élvezetes estét szerzett, — valóban
nem vagynok eléggé képesek köszönetet
nyilvánítani Ulrich Károly ír fáradsat-
lan munkédorsét, — valha daláraink szá-
ma lenne kényesretive öt nédköltő, mi
alatt azt értjük hogy: valjon daláraink vezé-
tése, mit idegenségen és szívségöl volt éia
kezőből soha ki nem bocsjántán, mert így
dalkörünk nem volt, hanem lesz. Dal-
körü ifjúságunk tapot a nyert és valóban
megérdemelt tapotát, ne használja föl pár-
náink, hanem par force elő!

Megjelent a helyi kegyesrendi gma-
sium 1871—72. tanévi értesítője. A hat-
osztályos gmasiumot tíz tanár vezeti, s a
tanulók száma 120. F. J. Károl 13
osztály, 9 evang. és 9 form. 22 izrael. és 1
görög. Az érdemsorozatot tekintve örvend-
tes a haladás és szorgalom, — a menyiben a
megbukott tanulók száma csak 30. Ez időn
különböz alapból 11 fű részestül összesen 86
frt 62 nyír osztályban. Az ének és szaval-
tási előadók pedig egy derék hógy (főjén) I.
Drájkó és Weiszbauer tanulók 1—1 ma-
gyar anyanyelv, Reichenhaller, Predits és
Franscek tanulók pedig 1—1 5 frankos
csütélet jutalmazá.

A jeles ékor vezetése alatti, korzel-
lemet nem nélkülözö taninteztet ajánljuk a
szülők és közönség figyelmébe.

Krenedits Huthlér k. a. köz-
elismerségen részes. Idénytelvölés az új
30-án voltak a vizsgák. Meglepett bennün-
ket a kis leányok bátor és talpárszent feleletel,
melyeknek koronáját **Koch Emma k.** a.
jeles zongoristák és a gondolkodó elmére mu-
tató felelete képezteik.

A Váci Hírszerző közírtésleletben része-
sült s szemgényesé mint a tanúsított
visszálapító tiszt. Szabady Gyula tanjátát
ho 30-án este főkilyán zenéle tisztelte meg.
— Drájkó volt az ifjak szóznoka, mely után

röviden, megható, szívből jött szavakban
köszönte meg Szabady ur a megemlékzést.
— Sajnáljuk a derék tanár ur távoztát!

T. szerkesztő úr! Talán jó volna
a városi M. Kap: irtak kissé tekintébe
venni azt a múlt évi emleket községi utat,
mert már bizony így lehet kimeni; to:
vált a múlt szánban meglátogatott. T. sz.
ur a fuzekas-utczában lévő szappanyos
büzdöl szolán, hál a szel-utczában lévő ház
nem incomodálja a lakosokat.

Egy szomszéd.

Vadászati jogra névzük akkor lesz
indítványunk méltányolva, akhez nem kell
várni a város rendezését, mert ehhez csak
a birtokos esztály szolgál eszűn, a vadászati
jog szabályozásának ideje megkezdett
és mindössze egy egynek kellene vállal-
koznai az értekelést egybeválasára.

**Egy akadály a város népe-
sítésének** minden este az: hogy még
mindig Sliendrán-modorban vannak a ház
fűtölög lakberletek beszerzva, pedig, ha e
beszerzést a városvezetés intézködésénél
és által nem egy családunk dithatni át a
költököségi alkalmat, még így elzárjuk a
módot; o ezéből vezérzikket nem írunk,
mert már írunk, de elhangzott; most ismé-
léte meg ismételtük a — **tenedő** képvé-
seletet kérem.

Anyai gyöngéség megható péld-
daját láttuk a duna sétányon. — a kedves
mama felépítésre vitte pinesi kutyáját (Ez
már nem kutyá, hanem e b. s. z. e. k.) előben,
míg síró gyermeke egy piacos szolgádó kar-
jain kiindott a nékél, hogy a gyöngéd
mama csak figyelemre méltáná; nem e-
ép pen a darva család bánásmóda keseregőte
gyermekét, Oh Sodoma! Oh Gomorha!

Világ vége holnapra számítottak,
hannan sikerült a kegyesrendi tölök-
nyörögni egy kis prolóngatión, és a praecul-
sus terminus executio terhe alatt augus-
tus 26-ra hosszabbítatott, reszessz Abules!

Erdőssy Rezső úr fényképezési
pesti műtermét megtekintni meggyöződünk,
hogy képvél Pesten is bátran versenyezhet,
van még műtermé Gaddóllón is. — vizet
műtermét ismeri közönségünk, csak annyit
említünk meg tájékozásúl, hogy jelenleg
már nem csak bizonyos napokon, mint elő-
digen minden napon bármely időben
fényképez jót lehetnezté műtermé.

Harezsi czigányunk, mint halljuk, el-
köszöl menni Váczról részvét hiány miatt,
némi zene érdekel mi is bírván, o művészz
czigány elvesztését sajnáljuk, sok nagy város
sokért nem adná, ha ily zenésze volna.

Pikántéria és curiosum K. F.
polgári köri tag, mert egyik halbeszél után
eláskai, a felbeszélés az új halbeszél me-
lett, az előbbinek megvásárlt efeledei, ma
fizeteli vonakodók, másnap reggel pedig csak-
nem agyon botoz az igazságos követelés
miatt egy öntudatlan alvó kellent. — Be-
pörkös, s elmarasztalják. — A kollektív mint
panaszos fél föllebbe. — Ergo, ezen meg-
bátyegző tette után is K. F. egy mórdis
testületnek tagja marad; mert B. választ-
mányi tag, az alapszabályok nyílt rendezete
daczára kitorulólíthetnek nem declaráhatja őt

addig, míg a legfeljebb törvényzék marasz
taló ítélete kezeli köz nem lesz.

— Szajnáljuk a derék tanár ur távoztát!
Szerk consequentia. 1

Csillag vándorlóg ismét nevezetes
lesz arról, hogy ily tög gyökös magyar vá-
rosban csak német éllapot tar; pedig már
egyszer megjavult.

Vesztett kutyát lótték agyon e. há-
b nem teltélett rendelet ellen által, el-
takarítására, hogy végföre köi, a Trágor ur
szögöldő álló csavagó elharozta. —
ehhez hozzá tesszük még azt, hogy több év
és állítógag így kis ívs is meg lett mara
e vesszet előből és még eddig elővigyázati
rendszábról mit sem tudunk.

Váci napló. Ugy halljuk, hogy

válalkozó kívánjuk, **Spitzer K.** a.
ezt napját? adand ki, mi olécsőgá aján-
lani fog a népek.

Dereék vadásziszteinek a ne-
tovább vizskí frívól, s művelit emberekké
nem illő nagyviselettel. A közös tákor-
fűrdőben az előízettétt urak köz nagy va-
dás ebeket usztatják. Ajánljuk Rasovszky
urnak, hogy egy **ebuszodát** állíttson fel
a helyi generalorip-részere, (Beikeldtetet).
Éhesvárosi éhségölés **Éhségölés** **Köny-
nyú módos sok pénzre szert ten-
ni?** Egy tanuló a szünidőben tenő tá-
szas szemponjtál, július hóban bizonyos
pénzösszeget kívánván megtakarítani, és pe-
dig terv szerint július 1-én félre tesz 1
krajczárt, másollika 2 krt. harmadikán 4
krt. negyedikén 8 krt. stb.; szóval minden
következő napon kétszer oly nagy összeget
tesz félre, mint az előtte valót napon. Meny-
nyit köllhet a 61 napból álló szünidőnek
minden egyes napján az ékként megtakarít-
tott összeget? A szünidőnek minden egyes
napján elkölthetne 352,046 frt és 50 krt.

1. Nyírfelevek használata.

Az ipar minden legkisebb jó tulajdonát
is kizsákmánálva a maga előnyére. A szá-
rtított nyírfelevekkel napjainkban nem csak
a gőzürökke levegőének illatosítására haszná-
lják; hanem bú-rokba, deréklajkak löszér
heltét alkalmazják; még pedig nagy előny-
nyel: mert a löszérnek nem volt és is
kellés ily állata, míg nyírfeleveknek a pora is
lemezkes állatot lehel. A nyírfeleveköl
törött deréklajk 6—7 évig megtartják ruga-
nyosságukat és frissességüket. A nyírfa ju-
lisus és augusztusban költi gyümöli azért,
ilyenkor legjobb illó állat tartalmaznak és
lejobban meg lehet szártítani.

Bécsi börze táviratua aug. 10-én.

Arany	—	530
Ezüst	—	10.810
Nemzeti kölcsön	—	72.40
1860-ki állammkölcsön	—	10.340
5% metallejcs	—	66.25
Bankrészesítések	—	825
London	—	110.45
Hitelintéz. részsv.	—	335

HIRDETÉSEK.

Fogakat épen tartó por.

A már 36 év óta kitűnőnek elismert va-
lamint a híres fájlalom csillapító cseppek, és
az ismeretes fogviz, még mindig kapható

Turnovszky Bernát fogorvos özvegyénél.

Magyar utczában földszint jobbra 18. szám.

Hirdetmény.

Bérbe adandó két szoba, konyha, kamra, padlás stb.

Mihálynapra. Értekezhetni főút 68. szám alatt.

Eladó ház.

Temető-utca 176. szám alatt egy, három szoba,
konyha, kamra stb., gazdasági helyekkel, nemcs gyümöl-
csökkel bővelkedő szép kerttel bíró ház szabad kézzöl
eladó. — Közvetítők kizártnak, tudakozásnál lehetegyedni,
az ugyanazon házbán lakó tulajdonosnál.

Vác, 1872. Nyom. a sikkon. íparint. könyvny. gyorsrajtáján.

Felolós-szerkesztés és kiadó-tulajdonos: ELLÁSSY GYULA.